

SKLÁDAČKA

JOHN LUTZ

SKLÁDAČKA
JOHN LUTZ

2016

Copyright © 2015 by John Lutz
Translation © 2016 by Martin Verner
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SLAUGHTER
přeložil Martin Verner
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2016

ISBN 978-80-7498-127-2

VĚNOVÁNÍ

*Aardvarkian, pan B, pan E, paní El, Em, pan J, pan Lucas,
Soph, Cesta – tato kniha je pro vás.*

PODĚKOVÁNÍ

*Autor děkuje Michaele Hamiltonové,
Dominicku Abelovi, Marilyn Davisové
a Barbaře Lutzové za neocenitelnou pomoc.*

ČÁST PRVNÍ

Už běží, však ohlédnout se ještě mají čas,
v každém šustnutí maně slyší čísi hlas
a dychtí po radosti, z níž je mrazí.

Thomas Gray, *Óda na vzdálenou Eton College*

1

Rose Darlingová věděla, že se vydala běhat trochu pozdě. Jestli pořádně neprotáhne krok, zastihne ji v Central Par-ku tma. Bylo jí jasné, že je bezpečnější nezdržovat se tam po setmění, tím si ale hlavu nelámala.

Horší bylo, že má rande, a jestli svůj pravidelný trénink trochu nezkrátí, z vlasů se jí v letním horku stane mastný slepenec.

Rose byla pohledná žena. Měla vysokou sportovní postavu a dlouhé nohy. Při běhání vypadala velice ladně a chlapi na ní mohli oči nechat.

Stejně jako ten týpek vlevo, k němuž se blížila. Skláněl se nad kolem postaveným vzhůru nohama na sedle a řídítkách. Předstírá, že ho opravuje, jen proto, aby mohl zastavit a pozorovat ji? Třeba jí dopřeje pár vteřin náskoku, vyhodnotí situaci a vyrazí za ní. Na kole ji dohoní docela snadno.

Teď se dokonce napřímil a zpod široké modré čelenky na ni vrhl chlípný pohled.

Odvrátila hlavu, a když jej mýjela, dívala se jen přímo před sebe. Jakmile byla dost daleko, odvážila se ohlédnout.

JOHN LUTZ

Napůl očekávala, že chlap už bude šlapat do pedálů, aby se na ni mohl vrhnout.

Místo toho se však znovu skláněl nad převráceným bicyklem, a ať už bylo příčinou závady cokoliv, usilovně se ji snažil odstranit.

Jsem to ale husa!

Skoro se tomu zasmála.

Cítila se teď mnohem klidněji, zvolnila tempo a zkrátila krok, aby si úplně nezničila účes. Nepřestávala se ujišťovat, že k východu na Jednaosmdesáté dorazí dřív, než se úplně setmí. Temnou džungli nechá za sebou a ocitne se v osvětlené náruči rušného města. Bude v bezpečí.

Vlastně v menším nebezpečí. V jiném druhu džungle.

Asi po pěti minutách pěšina zahýbala, a když se podívala přímo před sebe, viděla už vysoké budovy táhnoucí se podél Central Park West. Za okny se začínala rozsvěcet světla a vytvářela nepravidelný rastr, připomínající nevyplněnou křížovku. Za zubatým horizontem tvořeným řadou mrakodrapů nabírala dosud modrá obloha fialový nádech, jenž nebi propůjčoval nekonečnou hloubku.

Rose se rozhlédla. Nikde nikdo.

Už k ní ale doléhal sílící ruch ulic. Už jenom kousek.

Blížím se. Stihnu to před setměním.

V tu chvíli uslyšela skřek. Byl pronikavý a zřetelný, i když rychle odezněl. Byl to sten raněného nebo právě usmrčeného zvířete? Ženy?

Ozval se odněkud zepředu, kousek vpravo. Viděla jen stromy a husté křoví. Snad zahlédla i nějaký pohyb, ale nebyla si jistá. Špicovala uši, jestli neuslyší další výkřik.

Sice neznala původce toho zvuku, ale bezpečně věděla, že ho nevydal pták. Na to byl příliš... srdceryvný.

Zase ta moje zjitřená fantazie.

Slyšela jen svůj zrychlený dech. Aniž by se dvakrát rozmýšlela, přidala do kroku.

Další pohyb! Kousek od pěšiny a nedaleko od místa, kde už prve něco zahlédla.

Možná je tam někdo zraněný. A potřebuje její pomoc.

Uslyšela sten a viděla pohyb. Mohla by změnit směr, zaběhnout se tam podívat.

Nebuď blbá! Jestli jsi skutečně něco zahlédla, byl to pravděpodobně pes nebo kočka. Nebo třeba veverka. V parku jich žije dobrá tisícovka.

Když probíhala okolo onoho místa, nohy jí náhle ztěžkly v předtuše, že kdyby v křoví něco bylo – dravec, člověk, cokoliv –, mohlo by ji to začít pronásledovat.

O to víc zabrala.

Zítří. Zítří ráno sem znovu zaběhnu a přesvědčím se, že nešlo o nic důležitého. Abych měla jistotu, že se nikomu nic nestalo.

Měla pocit, že zaslechla nějaký pohyb za zády, a pokračmu se ohlédla.

Nikoho neviděla. Byla už skoro tma.

Nikde ani noha.

Zato spousty míst, kde se skrýt.

Upalovala, co jí síly stačily.

2

„Blíž ke mně prostě nepřijdou,“ konstatovala udiveně Lois Grahamová. „Ani když jim házím popcorn.“

Na důkaz svých slov vsunula prsty do malého bílého sáčku a pohybem rozsévačky před sebe hodila několik ještě teplých kousků kukuřice.

„Koukni,“ řekla, když se půltucet holubů srocených okolo lavičky a popcornu vznesl a uletěl, jako by obdržel nějaký tajný povel. „Skoro mi připadá, že vědí něco, co já ne.“

„Možná toho svým způsobem vědí dokonce víc než většina z nás. Škoda, že to neumějí dát najevo. Třeba jako mluvící papoušci.“

„Možná bychom měli na papoušky víc dát. Koukají se na mě, jako by říkali, že mi nedochází něco, co by mělo.“

Corey se usmál. Byl to menší muž ve stylově sepraných džínách a zelené polokošili, u které si zvedal límeček. Na hlavě měl baseballovou čepici se znakem newyorských Mets a nosil ji lehce posunutou ke straně, takže vypadal trochu rošťácky. „Cožpak sis nikdy nevšimla, že tohle dělají holubi před západem slunce vždycky?“

„Ne. Ale teď si na to budu dávat pozor. Je to nějaký obranný instinkt, co myslíš?“

„Jasně.“ Holubi poletovali bezcílně okolo, jako by čekali na správný okamžik. „Vědí, že je nejvyšší čas jít na kutě.“

Ve skutečnosti neměl Corey nejmenší potuchy, jak holubi přemýšlejí. A zvláště ti newyorští. Někdy je člověk ani nezahlédne, jindy jako by byli všude, kam se podívá. Pitomí ptáci. Poletují, pletou se pod nohy a člověk je každou chvíli div nezašlápne nebo nepřejede. Věděl, že je loví sokoli, kteří v okolí Central Park West hnízdí na vysokých domech jen kousek od míst, kde teď s Lois jsou. Nádherná smrtonosná stvoření. Jak báječné by bylo, kdyby se jeden z těch dravých ptáků snesl z nebe a přímo před nimi nějakého holuba vyřídil, říkal si Corey. O tom však Lois neměla ani potuchy.

„Co máš v tom batohu?“ zeptala se a ukázala na objemné plátěné zavazadlo, které mu leželo u nohou. Tmavě modrý batoh měl dvě kapsy s černými řemínky a poutkem.

„Propocené oblečení a věci z posilovny,“ zalhal. „Než jsem sem šel, byl jsem si zacvičit.“

„Někde na Amsterdam Avenue?“

„Na Dvaasedmdesáté,“ řekl Corey, protože usoudil, že na Dvaasedmdesáté určitě nějaká posilovna bude. Ne že by na tom záleželo, ledaže by tam Lois náhodou chodila taky. Corey nebyl v posilovně už roky. Existovala spousta mnohem zajímavějších věcí, které šly dělat, aniž by se u nich člověk potil.

Dloubl do batohu špičkou a rozhlédl se. Stíny už byly hlubší. Brzy se úplně setmí.

„Nechčeš jít se mnou?“ zeptal se, sehnul se pro batoh a přehodil si ho přes rameno.

JOHN LUTZ

„Kam?“

„Z parku. Po setmění tu není bezpečno. Pohybuje se tu spousta šelem.“

Usmála se. „Když jsi se mnou, tak se jich nebojím.“

I on se usmál, ale myslel si své. Jak je tohle možné? Kéž by někdy potkal oběť, jejíž rozum by byl hoden respektu.

Vstal z lavičky, ometl si popcorn z trička a kalhot a chystal se k odchodu. Holubi, kteří se odvážili blíž, poskočili, zavrkali a zamířili k rozházeným kouskům kukuřice. Když se zvedla i Lois, jako by jim začalo víc chutnat.

„Pojďme,“ ukázal Corey ke skupince stromů a hustému křoví.

„Ven se ale jde tudy,“ namítla Lois a chtěla se vydat na opačnou stranu.

„Znám lepší cestu,“ nedal se Corey a zlehka ji uchopil za ruku.

Uvažoval, jestli je ta běžkyně už na ulici nebo dokonce doma, pokud bydlí někde poblíž. Ta by bolesti rozuměla. Instinktivně by se buď snažila utéct, nebo by se upínala k naději, že predátor bude milosrdný.

Cítil, že mu Lois třikrát stiskla dlaň, jako by mu dávala nějaké tajné znamení.

Odpověděl jí stejně. Na tu běžkyni bude mít čas jindy, pokud usoudí, že mu za to stojí. Záleží jen na něm.

Zvedl se mírný vítr, rozproudil stojatý horký vzduch a konečky větví v korunách stromů, k nimž měli namířeno, se zavlnily. Lois se mu podvolila a šla vedle něho. Byl rád, že jí nemusí vysvětlovat, že pro ni už žádná cesta z parku nevede.

I když na tom vlastně nezáleželo.

Brzy sama zjistí, že kráčí vstříc něčemu mnohem zajímavějšímu.

3

Když se ozval sytý hlas Patti LuPoneové, dožadující se, aby pro ni Argentina neplakala, právě svítalo. Frank Quinn ležel na břiše a v polospánku přemítal, že tu melodii z *Evity* snad ještě nikdy neslyšel celou. Obvykle totiž býval na nohou dřív, než ho budík stačil přenést z jeho domu z hnědých cihel na Pětasedmdesáté do Argentiny. Dnes však ne a ne se probrat – jako by tušil, že tentokrát by bylo lepší zůstat v posteli. Jen kdyby mi matka napsala omluvenku, napadlo ho a hned se musel usmát. Uvědomil si, že se mu zdálo o škole v Brooklynu, o algebře a učitelce matematiky. Říkala mu, že až zvládne algebru, nebude mít potíže s geometrií. Vždycky se ti podaří najít to správné řešení, Francisi, slyšel živě její hlas.

A přesně tohle v životě dělal, jen se díval, pozoroval druhé a hledal řešení.

„Vypniušto,“ slyšel mumlat vedle sebe.

Pearl ležela těsně vedle něj s rukou na jeho zádech, téměř celý obličej zabořený do zmuchlaného polštáře.

„Vypniušto!“

Quinn se vyprostil z jejího objetí, opřel se o loket a posadil se na kraj postele. Nemotornými prsty šátral po dotykových senzorech přístroje, jenž v sobě kombinoval CD přehrávač, rádio, budík a telefon. Konečně nahmatal ten správný a ložnice se opět ponořila do ticha vyjma ruchu, který do pokoje doléhal z ulice.

„Bdíky,“ zahuhlala Pearl do polštáře.

Quinn vstal, na sobě jen krátké kalhoty od pyžama, a protáhl se. Byl to muž spějící k podzimu svého života, ale stále urostlý a statný. Měl svalnatá ramena a dlouhé paže zakončené mohutnými rukama se silnými prsty, které připomínaly lžíce bagru.

CD přehrávač, rádio, budík a telefon pípnu.

Někdo volal.

„Sakra!“ zaklela Pearl, tentokrát už celkem zřetelně.

Na svítícím displeji zářilo jméno policejního komisaře Harleyho Renze.

Quinn se na rozhovory s Renzem netěšil nikdy a zvláště ne, když ještě napůl spal.

Sáhl po sluchátku a s nepříjemným pocitem doprovázeným zlou předtuchou jej zvedl.

„Quinne?“

„Poslouchám.“

„Ještě se povalujete v posteli?“

„Ještě jo.“

„Už jste snídal?“

„Ne.“

„Ani se o to nesnažte. Něco pro vás mám.“

Quinnovo tušení začínalo nabývat konkrétních obrysů. Newyorská policie si tu a tam najímala jeho detektivní kan-

celář ke spolupráci. Renz byl klasický kariérista a byrokrat sledující vlastní politické cíle, měl velice ostré lokty a neštítel se ani korupce. Když hrozil průšvih a Renzovi se zdálo, že by si mohl spálit prsty, předal věc Quinnovi a jeho detektivům. Quinn pracoval osvědčeným způsobem a Renz se jej naučil využívat ve prospěch newyorského policejního sboru ještě dřív, než Quinn odešel do civilu a založil si vlastní detektivní agenturu.

„Nechcete si ušpinit ruce, že jo?“ rýpl si Quinn.

Renz se zasmál. „Jste první, za kým běžím, jakmile by mi nějaký případ mohl podělat kariéru. To připouštím. V naší branži musí člověk počítat s tím, že facka může přiletět odkudkoliv.“

„Rád za vás nastavím tvář.“

„S tím právě počítám,“ připustil Renz. „Nestydím se přiznat, že jsem ambiciózní. Oba víme, jak to chodí. Je to obchod. Vy riskujete, slíznete mediální humbuk, ale i prachy. Já z toho vyjdu bez poskvrnky, popolezu zas o kousek výš a v důsledku toho si mě prachy taky najdou.“

Quinn netušil, jak na tohle Renz přišel, ale nechtělo se mu to pitvat. „Tak co vás tak pálí, že od toho dáváte ruce pryč?“

„Máme tu mrtvolu,“ řekl Renz. „Mladá žena, která se podle dokladů, co jsme našli v kabelce, jmenovala Lois Grahmová. Bydlela někde v SoHo.“

„Tam je i tělo?“ zeptal se Quinn a zaregistroval, že je vzhůru už i Pearl.

„Ne. Tělo je v Central Parku. Nedaleko vchodu z Jednadesáté, kousek od Central Park West.“

„Sexuální motiv?“

„Možná.“

JOHN LUTZ

„Byl to důvod vraždy?“ Central Park je místem, kde tu a tam nějaká žena přijde o život. Proč ho tedy Renz volá?

„Důvod vraždy mě ani tak nezajímá. Jde mi o způsob.“

„Jaký?“

„To musíte vidět.“

V tomhle ohledu byl Quinn s Renzem zajedno. Nehledě na slovní přestřelky Quinn už dostatečně zahořel zvědavostí, aby byl ochotný vypravit se do Central Parku i v tuhle nekřesťanskou hodinu.

„Budu tam co nejdřív,“ řekl.

„Vezměte s sebou Pearl.“

Quinn se ohlédl na manželskou postel, ale zjistil, že Pearl už v ní není. Kohoutky zavrzaly, vodovodní potrubí zavibrovalo, ze sprchy zašuměla voda. Pearl se uměla osprchovat a obléknout rychleji než kterákoliv jiná žena, kterou Quinn znal.

„Zkuste jí to zakázat,“ zamumlal.

4

Poté, co Quinn zaparkoval na zákazku stání a umístil za stínítko u předního skla znak newyorské policie, vydali se s Pearl po Central Park West ke vchodu do parku.

Najít centrum dění nebylo těžké. Místo činu, kde se jistě nacházelo i tělo, bylo ze dvou stran obehnané bílými látkovými zástěny. Na zbylých dvou stranách se třepotala žlutá policejní páska a udržovala zevlouny v dostatečné vzdálenosti. Odněkud se vynořil mladý strážník a zamířil k nim, aby je zastavil. Pak ale Quinna poznal, ustoupil z cesty a celkem zbytečně ukázal mezi plátěné zástěny, kde už stál hlouček uniformovaných policistů i lidí v oblecích a kravatách. Většina vyšetřovatelů si sundala saka. Košile se jim přesto lepily k tělu, takže skrz propocenou látku jim prosvítala kůže.

Quinn s Pearl pokračovali dál k místu činu. Přestože se ranní slunce střídalo se stínem a vytvářelo na zemi strakatý koberec, vypadalo to na další pěkně horký den. Quinn měl na sobě oblek, který nosil do terénu. Jako by se už ujal vyšetřování. Pearl s černými vlasy, tmavýma očima a štědrě

obdařenou postavou vypadala svěže a atraktivně, ostatně jako vždy. Měla na sobě úzké kalhoty a bílou tuniku. Jak šli, rozechvívali listí na větvích, které jim trčely těsně nad hlavou, a pečlivě se vyhýbali místům, kam jim zakázali vstup kriminalisté. Renz je zahlédl a mávl na pozdrav. Dnes ráno si místo uniformy komisaře s příslušnými distinkcemi vzal světle hnědý oblek. Jeho permanentně se zaoblující postava vyžadovala stále více látky a neméně krejčovského umu.

Doktor Julius Nift, muž nevelkého vzrůstu a nekrofilních sklonů (jak se šušovalo), klečel a skláněl se nad mrtvolou nahé mladé ženy. Jen co je spatřil přicházet, zvedl hlavu a usmál se. Zvláště zářivým úsměvem obdařil Pearl, která ho naopak doslova nenáviděla.

I Renz se na ně usmál. Růžové vole mu přetékal přes límec bílé košile, očička měl zapadlá do baculatých tváří.

„Seznamte se s Lois Grahamovou,“ řekl Nift. „Krásná i po smrti.“ Vstal, protáhl se a nafoukl hrudník. Sám se tak trochu shlížel v Napoleonovi. Quinn v něm ale spíš viděl lehce zatrpklého naparujícího se kohouta.

Oblečení Lois Grahamové leželo pěkně srovnané hned vedle ní. Teprve při druhém pohledu si člověk uvědomil, že je z ní někdo spíše odřezal, než svlékl běžným způsobem. Její bílé nehybné tělo spočívalo na zádech, tvář jako by v němém úžasu hleděla k nebi.

„Má pořádný kozy,“ pronesl Nift, bezpochyby ve snaze popíchnout Pearl, ale ta ho ignorovala.

Z toho se však Quinnovi zle nedělalo. Horší bylo, že Lois Grahamovou kdosi doslova vyvrhl, její vnitřnosti ležely srovnané vedle ní. A ještě něco vypadalo nepatřičně a tak nějak divně. Quinn s Pearl popošli blíž.

Vzápětí to pochopili. Tam, kde měla klouby, byly končetiny pečlivě odřezané. Mezi zápěstími a dlaněmi zela půlcentimetrová škvíra. Paže byly přetáté v loktech a ramenou. Stejně tak rozřezány a odděleny byly nohy – v kotnících, kolenu a kyčlích. Quinn usoudil, že s hlavou to bude podobné. Všiml si, že je na pahýl krku nasazena lehce nakřivo. Kupondivu nikde neviděl moc krve.

„Poranění vznikla až po smrti,“ konstatoval Nift. „Kdyby jí nejprve nepřestalo tlouct srdce, krev by byla všude. Jak ale můžete vidět, není.“

„Díky Bohu aspoň za to,“ ulevilo se Pearl.

„Myslíte, že se vrah vyzná v medicíně?“ zeptal se Quinn.

Nift pokrčil rameny. „Trochu. Není sice žádný chirurg, ale základní znalosti o lidském těle má.“

„Student medicíny, odpadlík?“ dožadovala se upřesnění Pearl.

„Pochybuji. Student medicíny by postupoval trochu jinak, použil by jiné nástroje.“

„Ale...“ Quinn chtěl slyšet víc.

Nift opět pokrčil rameny. „Na medika to nevypadá. Ačkoliv bych si tipnul, že poprvé to nedělal.“

Všichni hleděli na Lois Grahamovou. Její tělo připomínalo Quinnovi loutku, kterou někdo opatrně položil, protože vodící nitě se přetrhaly. Na rozdíl od jiných čerstvě zabitých lidí, které viděli, tahle mrtvá nevypadala, že by se mohla každou chvíli sebrat a odkráčet. Mělo to co do činění s oddělenými a zase poskládanými končetinami. A taky se střevy, která byla celá vytažená a smotaná vedle těla. Quinn teď uvažoval o řezu, jenž se táhl od hrudní až ke stydké kosti.

„Čím myslíte, že ji rozřezal?“ zeptal se.

Nift pohlédł krátce na Renze, který mu tuto otázku už položil. Renz však mlčel. Nift tedy vzdychl a ujal se slova. Mrknul přitom na Pearl, ta však zachovávala kamennou tvář.

„Pokud mohu soudit, nešlo o žádný chirurgický nástroj,“ řekl. „Musela to být nějaká ostrá šikovná pilka s úzkým listem. Dokázala lehce projít nejen masem, ale i chrupavkou a kostí.“

„Elektrická?“

„Myslíte akumulátorová?“ Nift si upravil vázanku. „Pochybují. Ne proto, že by to takový přenosný nástroj nedokázal. Tohle ale na mě dělá dojem, že instrument byl sám o sobě tak ostrý, že žádný elektrický nebo benzínový pohon nepotřeboval. A jsem si jistý, že vrah ji rozřezal přímo tady. Rozhodně ji nerozporcoval někde jinde a tady jen úhledně neposkládal.“

„Ale možné to je,“ poznamenala Pearl s otázkou v hlase.

„Vyloučit se to nedá,“ připustil Nift. „Každopádně mi to připadá jako práce pily v rukách přiměřeně silného muže.“

„Nebo ženy?“ vyzvídala Pearl dál.

Nift pokrčil rameny. „Pochybují o tom, ale vyloučit to nemůžu.“

„Mělo to pro něj... sexuální podtext?“ zeptala se Pearl.

„Pochopitelně,“ konstatoval Nift.

Pearl ho zpražila pohledem, jako by byl ten největší zvrhlík na světě.

„Takoví chtějí mít především všechno pod kontrolou,“ vysvětloval dál. „Z toho důvodu umírají jejich oběti tak zdlouhavě a pomalu.“

„Skoro to vypadá, že ji rozebral jako panenku, aby zjistil, jak je udělaná,“ poznamenala Pearl.

Quinn ji musel dát za pravdu. „Rozřezal ji pilou a poskládal,“ konstatoval. „Myslíš, že to opravdu provedl takhle?“

„Já bych to tak udělal,“ řekl Nift a mrknul na Pearl. „Kdybych se chtěl dopracovat ke stejnému výsledku. Samozřejmě, já jsem profesionál. Odvedl bych přesnější a elegantnější práci.“ Ukázal směrem k mrtvé. „Tenhle chlap je řezník, ale jistý potenciál má.“

„Jako chirurg,“ konstatovala Pearl.

Nift se na ni usmál. „Ne, jako sériový vrah.“

Renz se podíval na hodinky. „Dnes dopoledne mám řadu důležitých schůzek.“

A my nemáme nic. Pearl uvažovala o Renzovi s Niftem. Ovládej se, říkala si.

„Zastavím se za vámi pro smlouvu a vyzvednu si nějaké policejní odznaky,“ řekl Quinn. „Pak se půjdeme porozhlédnout po jejím bytě.“

„Technici z kriminálky ho už prošli,“ řekl Renz. „Nic nenásvědčuje tomu, že by tam vrah byl. Nic neobvyklého. Všechno uklizené, pokud nepočítáme podprsenku velikosti D přehozenou přes židli v koupelně. Na tenhle případ vám přidělím Helen.“

Helen Imanová byla policejní psycholožka a odbornice na psychologické profily zločinců. Měřila dobrých sto devadesát, bylo jí přes čtyřicet a vypadala jako trenérka ženského basketbalového týmu. Zároveň však byla jedinou profilstkou, na kterou Quinn dal. Používala sice všeobecně známé floskule, měla ovšem nezpochybnitelné výsledky.

„Víš už o tom?“ zeptal se Quinn.

„Víš. Před polednem ji za vámi pošlu, abyste ji s případem obeznámili. Nezapomeňte, že je vám k ruce, ale pracuje pro

mne.“ Usmál se. „Bude to muset vybalancovat, je na to ovšem zvyklá.“

„Kdo našel tělo?“ zeptal se Quinn.

„Nějaká běžkyňe, ranní ptáče. Stejně posedlá zdravou životospřávou jako oběť. Jmenuje se Rose Darlingová.“ Renz se znovu podíval na své zlaté náramkové hodinky. „Až dostanu zprávu z kriminálky, pošlu vám ji faxem. Ale nechte si všechny informace pro sebe. Čím dřív to média vyštourají a čím víc toho budou vědět, tím těžší bude toho rapla vypátrat a chytit.“

„S médii toho moc nenaděláme,“ namítl Quinn. „Abychom to utajili, museli bychom Rose Darlingovou uplatit a poslat ji na dovolenou do nějakého zapadákov.“

„Takhle pracují zločinecké gangy,“ poznamenal Renz.

Pearl potlačila úšklebek. Ovládej se.

„Jen ať Rose Darlingová mluví,“ pokračoval Renz. „Předstoupím před občany a budu jim čelit s otevřeným hledím. Jen se nebudeme zmiňovat o způsobu smrti a zvlášť o tom rozporcování. A dopřejeme si několik dnů, než zveřejníme identitu oběti.“

„Nedostatek informací a nepřesvědčivá historka ty dravce z médií rozzuří. Budou cenit tesáky a domáhat se odpovědí.“

„Bez obav,“ řekl Renz. „Mám na to člověka, který to s nimi skoulí.“

„A kdo to je?“ chtěl vědět Quinn.

„Vy.“

5

Jordan Kray seděl ve svém bytě a na malé ploché obrazovce sledoval zprávy. I když by si bez problémů mohl dovolit větší televizi, na zprávy se rád díval na malé, protože tak lépe dokázal obsáhnout jejich sdělení. Porozumět jim. Pochopit, jak se věci mají, jak fungují.

Seděl s koleny u sebe, nohy v punčochách, lehce bokem. Do bytu s velkým obývacím pokojem a výhledem na ulici lemovanou stromořadím se přestěhoval před rokem, když mu „dobře promyšlená finanční strategie“ vynesla neočekávané zisky. Převedení peněz z účtů jeho obětí pro ně sice bylo bolestné, ale jeho těšilo. Jejich agónii si připomněl, kdykoliv ve dveřích otočil klíčem.

Na světě existovaly dva druhy lidí. On patřil k vítězům a na ostatních nezáleželo. Jakmile byli mrtví a logicky jim už o nic nešlo, přivlastnil si jejich majetek. Hotovost, šperky, cenné starožitnosti... všechno, co šlo zpeněžit, se stalo součástí jeho portfolia podílových a burzovně obchodovaných fondů. Pokladnice samotného Satana otevřená pro jednoho z jeho učedníků.

Nedávno se zastavil v obchodě na Broadwayi a v oddělení kuchyňských potřeb si koupil dva stejné automatické přístroje na opékání toastů – jeden k používání a druhý na rozebrání, aby porozuměl, jak přesně takový přístroj pracuje. Vyhadzuje opečené krajíce chleba ve chvíli, kdy jsou dostatečně opečené, nebo je to jen otázka času? Jako že k opečení chleba je potřeba určitá doba a tím to hasne. Jednoduché. Žádný termostat, nic, čemu by Jordan nerozuměl.

Co ale časový spínač? Jestli tam nějaký je.

Pohlédl na obrazovku. Dva tábory lidí v typických arabských hábitech po sobě házely kameny, zatímco ti, kteří se demonstrace neúčastnili, se krčili v úkrytech a snažili se zachránit si holý život. Jsou to vůbec aktuální zprávy?

Vrátil se opět k přístroji a s pomocí šroubováku odstranil chromovaný kryt.

Byly tam topné pružiny, mezi něž by se vešel jen velice tenký krajíček chleba. Tělíska se pravděpodobně rozžhaví do ruda a budou hřát, dokud se chleba dostatečně neopéče.

Ale jak to opékač pozná?

Na televizní obrazovce se na scéně objevil otlučený nákladáček s korbou. Z boků začali seskakovat muži s automatickými puškami, které vypadaly jako kalašnikovovy, zatímco auto se sunulo ulicí směrem k vrhačům kamení.

Vrah ještě naposledy pohlédl na televizi a opět se vrátil k opékači. Ukázalo se, že to, co považoval za topná tělíska, jsou vlastně pružinové lamely, které mají za úkol držet krajíc v takové pozici, aby se nedotýkal skutečných topných spirál.

Protože se vrah nechtěl napálit podruhé, nechal chromovaný přístroj odkrytý a zapojil přívodní šňůru do zásuvky. Nevložil dovnitř sice žádný toast, ale stiskl páčku na opékání.

Za necelou minutu se topné spirálky rozžhavyly dočervená.

Z televize se ozval rachot automatických zbraní a udýchaná reportérka začala mluvit o „armádě a teroristech“.

Došlo i na několik explozí. Nákladáček, který před chvílí přijel do záběru, ležel teď převrácený a hořel. Lidé přebíhali v předklonu nějakou arabskou ulici a snažili se uniknout palbě.

Vrah přístroj vypnul a nechal ho chladnout. Už na to přišel. Už věděl, jak funguje. Přesněji řečeno, jak tenhle druh opékačů funguje. Aby se chleba nespálil, ale správně zhnědl, hlídá podle všeho časový spínač a nikoliv termostat, jenž by kontroloval teplotu.

Z obrazovky se linul zvuk hlučícího davu.

Vtom se ozvalo tichounké *ponk!*, z opékače vylétla necelé tři centimetry dlouhá pružina a přistála na stole. Vrah se sklonil nad přístroj a zkoumal jeho mechanismus. Vůbec netušil, odkud mohla pružina vylétnout, ale nijak ho to nezneponojovalo. Pokusí se na to přijít později. Nebo to možná ani nebude potřeba a opékač bude fungovat i bez ní.

Měl podezření, že čím dražší přístroj, tím spíš bude mít nějaký termostat, který ohlídá teplotu lépe než pouhé nastavení času. Tenhle byl ale levný, koupený kvůli výzkumu a ne pro parádu. Nastal čas dát ho zase dohromady.

Nějak to ale nešlo. Rozhodně nevypadal tak jako původně. Vrah nebyl spokojený. Chromovaný kryt nedržel rovně a zdálo se, že praskl bakelitový konec páčky na zasouvání a vysouvání krajíců.

Vzal menší šroubovák a zkoušel jím kryt opékače narovnat. Stačily by mu tak tři čtyři milimetry. Hladoučké chro-

JOHN LUTZ

mované šasi stále pořádně nesedělo. Znovu do něj štoural šroubováčkem.

Jauvajs!

Ta blbá věc je pořád horká!

A ta pitomá pružina se snad skutálí ze stolu.

Vydal se ke dřezu a natočil si sklenici studené vody. Pak si sedl na barovou židli u kuchyňského pultu a máčel si prsty ve vodě.

Opět se zadíval na obrazovku. Někdo, nebylo poznat jestli žena nebo muž, hořel a plazil se pryč od nákladáčku zachváceného plameny.

Vůz vzápětí explodoval. Postava snažící se uniknout do bezpečí se ocitla uprostřed ohnivé koule.

Vrah vytáhl ruku ze sklenice s vodou a osušil si prsty. Spálenina sice nevypadala vážně, ale bude si ji muset ošetřit mastí a obvázat. Vrátil se k sestavování přístroje.

Na obrazovce se objevil muž sedící na kraji postele v dokonale vyžehleném pyžamu a jal se promlouvat o výhodách nové pilulky, která pomáhá lidem usnout a není přitom návyková. V některých případech dokonce napravuje i poruchu erekce.

To vrahovi připomnělo porouchaný opékač. Tentokrát si bude dávat větší pozor.

Věnoval se mu až do chvíle, kdy z úst moderátora zaslechl jméno Lois Grahamové.

Odložil přístroj a zadíval se na televizní obrazovku. Moderátor, Taď něco, rozmlouval s detektivem, jenž mu připadal povědomý. Byl to Frank Quinn. Vrahovi trvalo jen pár vteřin, než ho poznal. Kdo by si ho mohl splést? Měl impozantní figuru a na miláčka davů trochu příliš hrubě tesa-

nou tvář, nicméně trocha ošklivosti některým ženám imponuje.

„V této chvíli pátráme po neznámém vrahovi,“ říkal Quinn. „Zdá se, že zpanikařil, pravděpodobně ho někdo nebo něco, například zvíře, vyrušilo. Bohužel se tu nikdo neobjevil včas, aby oběti zachránil život.“

Vrah téměř vyprskl smíchy. Jako by ji snad někdo mohl zachránit, se všemi těmi vnitřnostmi rozloženými v trávě a tělem poskládaným jako puzzle.

Byl na svoje dílo hrdý.

„Jde o celkem obvyklý případ,“ tvrdil Quinn.

Vrah se usmál. Lžeš!

„Přesto bychom rádi znovu varovali návštěvníky parku,“ pokračoval detektiv. „Za denního světla jsou některá zákoutí malebná a bezpečná, po setmění to však přestává platit. Central Park je nádherné místo, ale nechodte tam po západu slunce.“

„Do Central Parku?“ tvářil se moderátor Tad nevěřicně.

„Do jakéhokoliv parku. Zbabělí vrazi, tohoto nevyjímaje, se ve tmě cítí jako doma.“

Zbabělý? Vrah sevřel ruce v pěst.

„Než to zkusí znovu,“ pokračoval Quinn, „chytíme ho. Vrazi jako tento prahnou po dopadení. Zkušenosti nás naučily, že se nejedná o zvlášť inteligentní lidi.“

Lžeš!

„Jsou tak pohlceni svými nutkavými představami, že nejsou schopni uvažovat logicky.“

Lžeš! Kdyby Bůh nechtěl, abych tohle dělal, proč by mi to dovolil? Proč by mě k tomu nabádal? Proč by stál na mé straně?

JOHN LUTZ

Kamera teď zabírala pohledného moderátora, jenž si bezděky uhladil vlasy. „Takže i přesto, že tu po něm zůstala zavražděná žena a zármutek rodiny – soucítíme s nimi –, byste řekl, že jde o naprosto obyčejného vraha?“

Pověz jim o těch vnitřnostech, o tom, jak je rozsekaná na kusy!

„Ano. Jde jen o další odpornou vraždu, pravděpodobně spáchanou z náhlých pohnutek jakéhosi maniaka.“

Lžeš! Lžeš!

Moderátor Tad zakroutil hlavou. „Jak smutné...“

Lžeš!

V záběru se znovu objevil Quinn, hleděl přímo do objektivu. „Je to v podstatě nemoc, která někdy může zaskočit i ty nejlepší z nás.“

„Takže tenhle vrah je duševně nemocný a tímto způsobem tiše volá o pomoc?“

„Obvykle to tak bývá.“

Lži na pokračování.

Quinn si představil vraha někde pěkně uvelebeného s nohama na stole, jak sleduje televizi.

Budeš litovat.

6

Ve výhledu jim bránily stromy. Nebo bylo už moc šero, v oknech se odrážely odlesky a skla se proměnila v zrcadla. Od obyvatel domů v ulici naproti parku, kteří měli výhled na místo činu, se pomoci nedočkali. Ani jeden z možných svědků se v danou dobu nedíval z okna.

Alespoň to tvrdili.

Sal, Harold a Fedderman po celý den klepali na dveře a pokaždé odcházeli s nepořízenou; nikdo nepotvrdil, že by zahlédl vraždu Lois Grahamové. Všichni tři detektivové věděli, že někteří možná neřekli všechno. Lidé se nechtěli do události zaplést; mohlo by je to nějak pošpinit, dovést až k nějakému přečinu, který spáchali, aniž si toho byli vědomi, vtáhnout do policejního systému, a ať už právem nebo neprávem, navěky jejich jména poznamenat.

Lidé se víc než kdykoliv dřív nechtějí objevovat v nějakých seznamech. Jakýchkoliv.

Po obědě pokračovali Sal s Haroldem v rozmluvách s obyvateli v sousedství parku, zatímco Quinn s Feddermanem se

JOHN LUTZ

už podruhé vypravili do bytu zavražděné. Hleděli na štos čistých papírů vedle tiskárny. Vůbec by nebylo od věci, kdyby se odněkud vynořil její laptop nebo chytrý telefon s informacemi, s jejichž pomocí by usvědčili vraha.

Prohledali celý byt, na nic užitečného však nenarazili. Zařízení bylo pěkné, ale nijak honosné. Jeho styl nejlépe vystihoval výraz *eklektický*.

„Teď mě napadá,“ řekl Quinn, „nebyl v ložnici ještě minule koberec?“

Fedderman si mnul bradu a přemýšlel. „Byl,“ řekl po chvíli a zdálo se, že si je naprosto jistý. „Docela malý. Vypadal spíš jako předložka.“

Snažili se vzpomenout si ještě na další věci, které zmizely. Ničím si však nebyli jistí. Snad jen nějakými skleničkami a talíři, které předtím viděli v příborníku v kuchyni.

„Nestály u kuchyňského stolu tři židle namísto dvou?“ uvažoval nahlas Fedderman a ukazoval na nevelký stůl se sklápěcí deskou a dvěma dřevěnými ošoupanými židlemi, které vypadaly, jako by je někdo přinesl ze školy.

„Možná jo,“ připustil Quinn.

„Vybavuju si to proto, že ta třetí židle nevypadala jako tyhle dvě. Byla trochu větší a bylo na ní vyřezané nějaké mužské jméno.“

„Že by patřilo našemu vrahovi?“ řekl Quinn, ale sám o tom pochyboval.

„Ledaže by se jmenoval Thonet,“ odpověděl Fedderman.

Pokračovali v prohlídce. Stejně jako minule ani teď nenašli nic, co by nasvědčovalo tomu, že oběť před vraždou někdo vydíral nebo pronásledoval. Kabelka nalezená na místě

činu vedle jejího těla obsahovala obvyklé předměty, které bývají v dámských kabelkách k vidění – zmuchlaný kapesník, hřeben, rtěnka, velký kroužek na klíče s přívěskem v podobě obřího čtyřlístku, který když se zmáčkl, trochu svítíl, hodně tmavé sluneční brýle vyrobené na Tchaj-wanu a několik starých lístků do divadla a kina. Dále v ní byla peněženka se dvěma dvacetidolarovými bankovkami a obvyklým množstvím drobných, platební karta a vizitky. Nenašel se řidičský průkaz (což v New Yorku není zas až tak překvapivé), měla však v kabelce plastovou kartičku sloužící jako legitimace do posilovny (všechny chodí do posilovny, pomyslel si Quinn). Chyběly klíče. Detektivové předpokládali, že vrah poté, co ji zavraždil, sebral klíče od bytu a vydal se k ní, aby ukradl počítač. Zřejmě se obával, že by v něm mohlo být něco, co by jej usvědčilo.

Třeba ukradl i kobereček a dřevěnou židli, uvažoval Quinn.

Telefonát s místním obchodníkem se starožitnostmi vrhl na záležitost trochu světla. Starožitník si nejprve vyslechl podrobný popis chybějících předmětů. Pak Quinnovi sdělil, že kobereček by musel nejprve vidět, aby dokázal odhadnout jeho hodnotu, ale dřevěná židle, pokud by šlo o originál v dobrém stavu, by mohla stát i několik tisíc dolarů.

Podle všeho vrah tedy sebral oběti počítač a pak se vrátil, aby odnesl i cenné a dobře prodejné věci. Quinn předpokládal, že se oblékl jako nějaký dělník nebo údržbář a prostě a jednoduše z budovy zamířil k autu s židlí a koberečkem v podpaží.

Detektivy ale nejvíc zaujala a naštvála jiná věc – vrah se vrátil do bytu pro cennosti pravděpodobně v době, kdy oni někde obědvali.

Poté, co Rose Darlingové skončila pracovní doba – pracovala v Coaxly and Simms v inzertním oddělení –, zamířila domů. Vešla do bytu, zavřela za sebou dveře a zamkla všechny zámky. Vyhledala si veškeré dostupné informace o vraždě a podívala se na zprávy.

Jak se něco takového mohlo odehrát v její bezprostřední blízkosti? Když tu ubohou ženu vraždili, procházela právě kolem. Strach ji tehdy přiměl, aby vzala nohy na ramena.

Znovu si vybavila naléhavý záchvěv strachu, který pocítila, když tamtudy běžela. Její podvědomí muselo něco vytušit. Pocit úzkosti byl tak intenzivní!

Rozhodla se, že dnes večer, když to neskutečné vedro ne a ne polevit, běhat nepůjde. A už vůbec ne do parku. Přemýšlela, jestli se ještě někdy bude při tréninku cítit bezpečně.

Usmyslela si, že počká, dokud ten pošahaný vrah nebude pod zámkem. Nebo pod drnem (jak doufala). Teprve pak začne zase běhat. Ale jen po chodnících nebo cestičkách, kudy chodí lidé. Vzápětí si ale uvědomila, že i to by mohlo být nerozumné. Při své rychlosti by na sebe strhávala veškerou pozornost.

Veškerou.

Zesílila klimatizaci, posadila se do sedačky a skopla z nohou lodičky na vysokém podpatku. Vzpomněla si, jak ji táta v dětství častokrát varoval: nevyčnívej z davu, usnadňujš těm parchantům práci.

Ještě nikdy tátově podivné poučce tak nevěřila.

Uvelebila v polštářích a oddala se vzpomínkám na všechny otcovy rady a moudra.

7

„Tamhle zastřelili Lennona,“ poznamenal Sal Vitali, když s Haroldem Mishkinem kráčeli po Central Park West a vraceli se k autu.

Před nimi se vynořila zdobná kamenná budova tvořící celý jeden blok.

„Toho ruskýho revolucionáře, nebo toho zpěváka?“ zeptal se Harold.

Protože si Sal nebyl jistý, jestli si Harold na troubu jen hraje, zavrčel: „Zpěváka.“

Haroldův lehce nezaujatý výraz se nezměnil, ačkoliv vydal jakýsi sotva slyšitelný zvuk, který mohl znamenat cokoliv.

Detektivové právě dokončili výsledky nejbližších sousedů Lois Grahamové. Chtěli je zastihnout po práci, dřív než začnou večeret, protože lidé nemají rádi, když je někdo vyrušuje při jídle nebo je od něho dokonce zdržuje.

Oba usoudili, že by mohlo být zajímavé ještě jednou si promluvit se sousedem z horního patra, jakýmsi Mastersonem. Při prvním rozhovoru se jim zdál nervóznější, než bývá

JOHN LUTZ

obvyklé. Možná to ale bylo jen kvůli tomu, že z bytu čpěla tráva. On i jeho třiadvacetiletá prsatá společnice Mitzy přísahali, že v den vraždy byli od večera do rána výhradně v posteli. Poslouchali CD s písničkami Harryho Connicka juniora. Harold to považoval za nepravděpodobné, i když sám měl tohohle zpěváka rád.

Dnes večer, když jim Masterson otevřel (říkejte mi Bat, každý mi tak říká), nebylo po Mitzy ani vidu ani slechu.

Bat nabídl Salovi s Haroldem, aby se posadili na sedačku, a sám se uvelebil naproti nim v rozvrzaném starém ušáku, který pod jeho vahou celý úpěl. Harold si uvědomil, že Masterson mu připadá mohutnější než při první návštěvě; byl svalnatý a měl široký hrudník.

„Mitzy tu dnes večer není?“ zeptal se Sal.

Masterson pokrčil rameny. V ušáku to byl docela složitý pohyb, ale dokázal to. „Je v kroužku šití. Má partičku podobně ujetých ženských, které sedí, drbou, šijí a vyšívají. Pak tím obdarovávají lidi, které mají rády. Já už mám těch krámů tolik, že nevím, co s nimi.“ Znovu a se stejným úspěchem pokrčil rameny. „Kéž by letos přišla jen s vyšívanou kravatou se Santa Clausem.“

„Myslíte jen v kravatě? To by nemusel být špatný pohled,“ poznamenal Harold.

Masterson se na Harolda podíval stejně jako Sal. Harold si toho vůbec nevšiml.

Sal čekal, že Masterson pokrčí rameny potřetí, ale ten jen zůstal sedět, jako by ho dva dřívější pokusy a tahle krátká rozmluva už dostatečně vyčerpaly. Harold na některé lidi takhle účinkoval.

„Nechtěl byste včerejší výpověď nějak doplnit?“ pokračoval Harold.

Masterson jen tázavě povytáhl obočí, krčení ramen už bylo dost. „Myslíte, jestli jsem si jako na něco nevzpomněl?“

Sal s Haroldem jen mlčky seděli a čekali.

„Vzpomínám si, že jsem jel s Lois Grahamovou dolů výtahem. Měla s sebou pytlík s popcornem. Je to – byla to – pohledná žena. Ten typ, který nikdo nepřehlédne.“

„Byli jste vy výtahu sami?“ zeptal se Sal.

„Ano, jen my dva. Oba jsme vystoupili dole v hale. Já si šel vybrat schránku. Ona vyšla ven a zamířila pryč.“

„Znala se s Mitzy?“ zeptal se Sal, aniž by přesně věděl proč.

Mastersona jeho otázka nijak nezaskočila. „Pokud vím, ty dvě se nikdy nesetkaly. Ani já jsem se s Lois Grahamovou prakticky neznal. Byli jsme, jak se říká, sousedi, co se zdraví.“

„Nic jste spolu neměli?“

„Ani náhodou. Viděli jste přece Mitzy.“

„Měla v očích určitou jiskru,“ připustil Harold.

„Nuže,“ řekl Sal a zaklapl notýsek, „nechystáme se ji zatknout pro podezření z vraždy, ale s tou jiskrou by si měla zajít k doktorovi.“

Bat Masterson a Harold se zatvářili nejprve překvapeně, jen co však pochopili, že Sal žertuje, zjevně se jim ulevilo. V tu chvíli se k nim připojil i Fedderman, který se vracel z výsledku v jednom ze sousedních bytů.

Všichni tři detektivové poděkovali Mastersonovi za spolupráci, vyšli z budovy a zamířili k vozu, jenž nenesl žádné policejní označení. Jejich dlouhý pracovní den byl u konce.

JOHN LUTZ

Když procházeli kolem místa, kde byl zastřelen John Lennon, všimli si dvou postávajících dívek. Jedna si místo, kde Lennon padl mrtvý k zemi, fotila na mobil. Druhá na něj hleděla s pohnutím, slzy na krajíčku.

„Tady střelili toho Rusa,“ procedil skrz zuby Sal.

„Jo, jo,“ odtušil Harold.

Z úzkého temného zákoutí mezi dvěma budovami vystoupila zpustlá postava a pajdala jim v ústrety. Fedderman vysoukal ruku z rozepnutého povlávajícího rukávu bílé košile a položil ji na pažbu pistole v pouzdře u pasu.

Z muže se vyklubal bezdomovec v pobryndané a roztrhané stoleté sportovní bundě, kdysi šedé, a v neuvěřitelně zmačkaných a neforemných džínách. Z dlouhého vyhublého obličje mu trčel mnohokrát zlomený nos, po sanici se mu táhla hluboká jizva. Mohlo mu být čtyřicet stejně jako devadesát. Tohle dělá z lidí ulice. Jakmile to vzdají, stane se pánem času ona.

Zastavil se sotva metr před nimi, takže i Harold se Salem se museli zastavit.

„Viděl jsem, co se stalo,“ pronesl hlasem skoro stejně chraplavým, jako měl Sal. „Viděl jsem to všechno. Celý to začalo popcornem.“

Oba detektivové na sebe pohlédli.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Harold.

Sal obrátil oči v sloup. Byl unavený a bolely ho nohy. Neměl náladu zapřádat hovory s nějakým pobudou.

„Vystačím si jen se Spudem.“

Harold sehrál divadýlko se svým notýskem v kožených deskách a naoko si poznamenával jeho jméno, jako by to bylo kdovíjak důležité. „Chápete, že jsme od policie?“

„Jeho jsem na poldu šacoval,“ ukázal na Sala. „S váma jsem si nebyl jistej.“ Utřel si nos hřbetem ruky. „Vy vypadáte jako týpek, co v dětství nekopnul do meruny.“

„Vzhled může klamat,“ odvětil Harold zjevně dotčený Spudovým úsudkem.

„Na škole platil za slušného rozehrávače,“ zalhal Sal.

Spud si Harolda pochybovačně změřil. „Fakt?“

„Nevynechal jsem jediný zápas,“ řekl Harold. Zasunul palce za opasek, aby odhalil pouzdro s pistolí. S mohutným šedivým knírem a zbraní na boku náhle připomínala jeho poměrně křehká postava pistolníka z divokého Západu. „Teď nám povězte všechno o tom popcornu,“ vyzval ho.

Spud spustil jakoby bez zájmu. „Ta ženská seděla na lavičce a krmila holuby popcornem, ktorej jim ale z nějakýho důvodu moc nejel.“

„Třeba byl žluklej,“ uvažoval Harold. „Některý holubi jsou vybíraví.“

Spud si mnul zarostlou bradu, strniště šustilo ostošest. „Teď si to taky říkám. My dva uvažujem dost stejně.“

„Kdo byla ta žena, co krmila holuby popcornem?“ vložil se do toho Sal.

„Nevím, jak se jmenovala. Nikdy předtím jsem ji neviděl. Pak přišel ten chlap a dali se do řeči.“

„Ta dívka a nový příchozí?“

„Ta dívka a holubi,“ nevydržel to Sal. Harold by jednoho umořil.

„Popište ho.“

„Docela prcek, měl sepraný džíny, košili s krátkým rukávem a zvednutým límečkem. Na hlavě nakřivo nasaze-

JOHN LUTZ

nou baseballovou čepici, jedno ucho schovaný, druhý venku. To ucho mu tak nějak divně trčelo. Vypadalo srandovně.“

„Jak srandovně?“

„Bylo zašpicatělý.“ Spud se zamyslel. „Jednou jsem se ožral a viděl jsem lepríkóna s ušima stejnejma, jako měl on.“

„Pravý ucho? Nebo levý?“

„Pravý, řek bych. Možná obě. Těžko soudit, když měl tak divně naraženou kšiltovku.“

„Odkud byl ten popcorn?“ zeptal se Harold.

„Jak to mám krucinál vědět. Házela jim ho ta ženská, ale holubi se ho ani nedotkli, dokud nevstala, že jako odejde. Pak se jich pár přiblížilo a začali ho zobat.“

„Co ten chlap?“ zeptal se Sal.

Spud si začal opět mnout strniště na bradě. Harold si nebyl jistý, jestli pobuda smrdí spíš po ginu nebo po naftě. „No, museli se znát, nebo jí musel vyžvanit díru do hlavy, protože odkráčeli spolu. Sebral svůj bágel a odešli.“

„Bágl?“ zavětril Sal.

„Jasně. Velkej, modrej, se spoustou přezek.“

„Vypadal, že je těžký?“

„To ne.“

„Kam šli? Opustili park?“

„Ne. To vím jistě. Tak trochu jsem je sledoval, měl jsem pro to svoje důvody.“

Sal si jeho důvody uměl snadno domyslet. Při nejbližší příležitosti by po nich vyrukoval, sebral chlapovi peněženku a zdrhnul. Oběť nečekaného útoku by se sotva zmožila na pronásledování.

„Myslíte, že byste tu ženu dokázal identifikovat?“ zeptal se Sal.

Spud si znovu promnul bradu a usmál se tím nejohavnějším způsobem, jaký kdy Sal s Haroldem viděli. „Chcete říct její hlavu?“

Spud protestoval, ale Sal s Haroldem ho dopravili do Quinnovy detektivní kanceláře, aby podepsal svědeckou výpověď. Vlastně se ani moc nebál, protože v Salovi s Haroldem ani v nikom z dalších Quinnových lidí neviděl typické policajty, které znal. Kdyby to totiž byli tamti policajti, nechovali by se k němu tak hezky. Dokonce by ho možná sebrali pro potulku.

Těmhle šlo o spolupráci, tohle nebyli frajírci, co se na něj vytahují.

Sal s Haroldem se jali sepisovat vlastní hlášení, zatímco Quinn s Feddermanem naložili Spuda do Quinnova starého černého lincolnu a odvezli ho na patologii.

Quinn doufal, že by mohli na něco kápnout, i když velké naděje si nedělal.

„Připadám si jako starosta,“ řekl Spud, zabořil se do přepychového sedadla a založil si ruce na prsou. „Moje panství se rozkládá hnedle tamhle za okýnkem.“

Quinn v duchu uvažoval, co by si asi myslel opravdový starosta. Šlápl na plyn.

Fedderman zas přemýšlel, jestli budou muset dát auto vydezinfikovat. Zdálo se však, že Quinnovi to je jedno. Prioritou byl ten chlap, ostatní šlo stranou.

Jak se ukázalo, Spud byl bývalý mariňák, kterého nějaká patologie nemohla rozházet, protože během irácké operace Pouštní bouře zažil mnohem horší věci. Když mu na pitevně

JOHN LUTZ

ukázali fotku Lois Grahamové, jen zahuhlal: „No jo. Je to ta samá ženská. Měla holt smůlu.“

„Možná jste ji viděl s vrahem,“ poznamenal Quinn.

Spud povytáhl přerostlé prošedivělé obočí. „Vy myslíte, že to udělal pan Popcorn?“

„Přesně tak.“

„Možná. Ale do tváře jsem mu moc neviděl. Říkal jsem vám, že vypadal jako skřet.“

„Leprikón.“

„To že jsem říkal? Měl jsem říct spíš skřet. Leprikóni nemusej bejt vždycky špatný. Skřeti jsou horší. Do všeho štouraj a jsou strašně škodolibí. A nikomu neukážou zlatej poklad.“

„To je fakt hnusný,“ konstatoval Quinn.

„Je vypsaná nějaké odměna?“

Quinn se zadíval na odrbaného svědka na zadním sedadle, kde na něj dozíral Fedderman. „Když ho dokážete polapit, zaplatím vám něco z vlastní kapsy.“

„Kolik?“

„Přiměřeně. Ale pamatujte si, vaše výpověď by byla bezcenná, kdybychom vám za ni platili.“

„Vůbec by mi nezáleželo na značce.“

Quinn si uvědomil, že smlouvají o láhve a nikoliv o dolary. Pousmál se. Spud by se na starostenský úřad fakt nehodil; neměl na to ambice ani odvahu. Tím lépe pro něho. „Až toho skřeta polapíte, dejte vědět a můžeme si promluvit.“ Podal Spudovi vizitku. „A zavolejte mi nebo vzkažte, kdybyste kápnul na něco důležitého.“

Spud si vzal vizitku a ledabyly zasalutoval.

Vyrazili od patologie a zavezli ho zpátky k parku, kde se dal se Salem a Haroldem poprvé do hovoru. Vedle vchodu z Jednaosmdesáté stál stánek s občerstvením. Quinn koupil Spudovi slaný plněný šáteček a pomerančovou limonádu. Zároveň si všiml, že pouliční prodavač nabízí i popcorn.

Také ho napadlo, že by měl Spuda varovat, aby byl opatrný a zvláště si dal záležet na výběru místa k přenocování.

Pak si však uvědomil, že Spud tohle moc dobře ví. Žít na ulici znamená být neustále ve střehu.

Balíček, který Quinn našel ve schránce na dopisy, nedoručila jeho detektivní kanceláři pošta. Nebyl ofrankovaný, Quinnovo jméno i adresa byly úhledně nadepsané černou fixou. V levém horním rohu, kde bývá uvedena zpáteční adresa, stálo stejně úhledným rukopisem: Jack Kerouac. Nic dalšího.

„Kerouac, ten spisovatel?“ zeptal se Renz, když mu Quinn popsal balíček do telefonu.

„Vypadá to tak,“ řekl Quinn. „Zřejmě ho někdo přinesl osobně.“

„A proč voláte mně?“ divil se Renz. „Proč nejste v terénu a nepátráte po tom, kdo vám to strčil do schránky?“

„Ze tří důvodů. Chci, abyste o balíčku věděl dřív, než ho otevřu.“

„A dál?“

„Chci, abyste v okamžiku, kdy ho otevřu, byl na drátě.“

„A...“

„Chci, abyste slyšel, co jsem si myslel vteřinu předtím, než ta bomba explodovala.“

Na druhém konci se rozhostilo ticho.

JOHN LUTZ

Po chvíli se Renz konečně ozval. „Fakt si myslíte, že v balíčku může být nějaká miniaturní bomba?“

„Mohla by.“

„Policie má pyrotechnickou jednotku. Proč to nenecháte otevřít ji?“

„Nejsem si jistý, jestli by byl jejich zákrok opodstatněný,“ připustil Quinn. „Můžu balíček opatrně prozkoumat, zjistit, o co jde, a pak, když bude potřeba, zavolat odborníky.“

„To je šílenství. Jestli jde o bombu nebo nástražný systém, co rozpráší antrax, máme lidi, kteří vědí, jak... Okamžik, Quinne.“

Asi za dvě minuty se Renz vrátil k telefonu. „Zůstaňte na místě a toho balíčku se ani nedotýkejte. Pyrotechnická jednotka je na cestě.“

„Co se děje, Harleyi?“

„Právě mi na stůl donesli poštu. Je v ní stejný balíček, o jakém mluvíte vy.“

Quinn vzdychl. „Dobrá, Harleyi, myslím, že bude lepší, když necháme zjistit, o co jde.“

„Přemyslím, kdo ty balíčky mohl poslat. Nebo je doručit osobně.“

„Pravděpodobně si na to najal nějakého přiblblého šmudlu,“ uvažoval Quinn nahlas.

„No jo. Asi by bylo lepší, kdybyste se sebral a vypadnul z budovy. Zařídte, aby v ní nikdo nezůstal. Budou si myslet, že je to cvičení.“

„Uděláte totéž?“

„Ne tak docela. Víím, co dělat, když člověk dostane antrax nebo bombu. A ještě něco, Quinne. Pro případ, že bychom se už neviděli. Myslíte si, že to fiktivní jméno ve zpáteční

adrese opravdu odkazuje na Jacka Kerouaca, toho spisovatele?“

„Jo. Ale nechápu, co to má znamenat.“

„Jestli se nemýlím, napsal *Peyton Place*, že?“

„Držte se, Harleyi,“ řekl Quinn a zavěsil.

O půl hodiny později byl balíček prohlášen za nezávadný. Quinn i Renz obdrželi pilu ocasku se zuhelnatělou dřevěnou rukojetí. Jak očekávali, po tom, kdo doručil balíčky do schránek, nezůstala jediná stopa. Přesněji řečeno hmatatelná stopa.

8

Na první pohled by nikdo nepoznal, že budova ve West Village původně sloužila jako pekárna. Na začátku sedmdesátých let minulého století ji přestavěli na třípodlažní obytný dům s malou společnou halou v přízemí. O dvacet let později prošel dům další rekonstrukcí, tentokrát už pořádnou. Přistavěli dvacet nových poschodí a z domu se stal butikový hotel, v němž bydleli jak dlouhodobí nájemníci, tak dočasní hoteloví hosté. Na části venkovní cihlové fasády přibyl kamenný obklad, ze společné haly se stala nefalšovaná recepce dodatečně vybavená lehkými koženými křesílký a rostlinami v květináčích. Dostavěn byl i výtah. Většinu velkých pokojů přeměnili na apartmá, nebo je přepažili a udělali z nich malé krcálky. Na chodbách se objevily rudé koberce, spojovací schodiště polepili tapetou smetanové barvy s jemným potiskem růží.

Správce budovy, Emilio Torres, bydlel se svojí ženou Annou v odděleném bytě v suterénu. Stačilo, aby otevřel dveře, udělal dva kroky, vyšel po třech schodech, a ocitl se v hale

hned vedle výtahů. V pozdních nočních hodinách mohli hosté používat jen jeden výtah, zatímco druhý sloužil pouze personálu. V tomto vyhrazeném čase jim řemeslníci nebo stěhováci podle potřeby přesouvali nábytek a materiál mezi patry.

Zdánlivě nová budova nesla jméno Off the Road jako parafrázi Kerouacova nejznámějšího románu On the Road neboli Na cestě. Nejspíš mělo jít o jakousi poctu beatnické generaci padesátých let. Na manhattanské poměry zde byly celkem rozumné ceny.

West Village je domovem umělců všeho druhu, alespoň tedy těch, kteří jsou na tom slušně i po finanční stránce. Hotel Off the Road měl úspěch a těšil se zájmu. Všechny byty nebo pokoje byly rozprodány, respektive pronajaty.

Emilio spával spokojeně. Všechny inženýrské sítě v domě byly skoro nové, všechno fungovalo, jak má, a téměř všechno, co podléhalo údržbě, bylo navrženo tak, aby veškeré záahy probíhaly snadno a jen v nezbytně nutné míře.

Netušil tedy, co ho ve tři v noci probudilo. Nejprve si myslel, že buď on, nebo Anna nastavili budík, protože musí jít něco udělat. Byly koneckonců přesně tři, ani o minutu víc.

Zároveň ale věděl, že kvůli práci budík obvykle nenastavují.

Pustil to z hlavy a cítil, jak ho zase přemáhá spánek. Jak v bytě, tak v celé budově se teď zdálo být naprosté ticho. Slyšel jen manželčino klidné a pravidelné oddechování.

Pohnula se, otočila se k němu zády, přitáhla si kolena k tělu. Její povědomé slabounké chrápání ho ukolébávalo.

Možná ho probudila právě ona. Anna občas z nějakého důvodu ze spánku i vykřikla. Emilio si naklepal polštář, oto-

JOHN LUTZ

čil se na břicho a položil tvář na příjemně chladivou a měkcou lněnou látku.

Mohl by spát dál. Jenže si pořád nebyl jistý.

Z haly se ozývalo tiché štrachání. Anna vytáhla ruku zpod příkrývky, aby dosáhla na lampičku vedle postele, a rozsvítila.

Dívali se s Emiliem na sebe, oba měli v očích otázku.

Anna už už chtěla promluvit, Emilio však zvedl ruku a přiložil si ukazováček na rty, aby naznačil, že má zůstat potichu.

V dálce se ozval zvuk kvílejících sirén. Spousty sirén. Netrvalo ani minutu a Emilio pochopil, že míří k Off the Road.

K jeho budově!

Vyskočil z postele a bleskově se nasoukal do kalhot, které ležely složené na židli. Utáhl si opasek, na bosé nohy nazul pantofle. Oblékl si nátělník, mezitím stačil varovat Annu, aby nevycházela z bytu, a zamířil ke dveřím.

Nejprve sáhl na kliku, aby zjistil, jestli je studená. Pak se protáhl ven, vyběhl pár schodů a ocitl se v hale.

Nejdřív ucítil zápach. Něco hořelo. Pak si všiml pásu hustého černého dýmu visícího pod stropem. Nájemníci vybíhali ven, tu a tam někdo na požárním schodišti zakopl, v patách kouř. Bělovlasý muž jen v trenýrkách, zato s pořádným břichem, odstrčil Emilia z cesty, zaklel a dál si razil cestu z budovy. Ze všech stran se ozývaly hlasy, lidé na sebe volali. Aspoň že nikdo hystericky neječel. Zatím.

Ačkoliv požár vypukl podle všeho nahoře, dole v hale zastavil výtah. Dveře se otevřely, lidé se snažili vystoupit, ale

vzájemně si překáželi. Každou chvilku někdo upadl na podlahu.

Konečně se jakž takž porovnali a začali jeden po druhém vystupovat. Poslední zůstala v kabině žena jménem Karen, kterou Emilio znal, a pokud se nepletl, byla malířka. Zastavila se ve dveřích a ještě než úplně vystoupila, natáhla ruku zpátky do kabiny.

„Ne!“ vykřikl Emilio. „Nahoru ho neposílejte! Nepoužijte ho! Můžete v něm uvíznout.“

Karen se podívala na Emilia, zaváhala, pak dveře zachytila, aby se nezavřely, a zaklínila je kabelkou. Ochromený výtah zůstal stát a jen znovu a znovu cinkal. Kabina se už začínala plnit kouřem.

Když Karen v modrém županu a jednom modrém pantofli probíhala kolem Emilia, pevně mu stiskla paži.

„Utečte, Emilio! Nemůžete už nic dělat.“

Nebyla to tak docela pravda. „Kde je Anna?“

„Tamhle!“ vykřikla Karen a ukázala na postavu v hale.

Anna mířila k nim. Emilio se vysmekl z Karenina sevření a běžel Anně na pomoc. Bleskově se objali, pak ji Emilio chytil a táhl houstnoucím černým dýmem, kterého valem přibývalo, ke dveřím vedoucím na ulici.

Dveře zůstaly otevřené, hydraulický zavírací mechanismus byl vylomený a rozbitý.

Chyběly jim ke dveřím sotva tři metry, když se přihnala newyorská hasičská ekipa v plné zbroji – s těžkými botami, nepromokavými plášti, rukavicemi, helmami a podivnými dýchacími přístroji.

Když několik prvních hasičů vrazilo dovnitř a zamířilo ke schodišti, stačili Emilio s Annou sotva uskočit.

První z hasičů, který vběhl do budovy, se na Emilia zkoumavě zadíval.

„Jsem správce,“ řekl Emilio.

„Teď běžte ven,“ ozval se strohý rozkaz zpod spuštěného hledí. „Ale neodcházejte.“

„Nemáme ani kam,“ namítl Emilio. „Jsme tady doma.“

„Radši už jděte, než to na vás spadne,“ přikázal jim hasič.

Jeden z mužů, který mezitím vyběhl do patra, se právě vrátil. Ten, co mluvil s Emiliem a Annou, se k němu vydal a oba se dali do hlasitého hovoru. V hale se také objevil urostlý hasič v brigádě, která dávala tušit, že by mohlo jít o velitele zásahu. Jen co si všiml Emilia s Annou, nekompromisním gestem je poslal k domovním dveřím.

Nejhustější kouřová clona se vytvořila právě tam, ačkoliv dveře už byly vylomené a ležely vedle. Emilio s Annou se konečně dostali ven a rozkašlali se. Jakýsi hasič je vedl dál na ulici.

„Jak k tomu došlo?“ křičel Emilio, jako by to snad byla hasičova vina.

„Zatím nevíme,“ odpověděl muž. „Ale zdá se, že to začalo v horních patrech. Druhé ložisko je v suterénu, takže oheň se zároveň šířil zdola i shora. Plameny uvěznily lidi jako v kleštích.“

„Někdo ho ale musel založit úmyslně,“ řekla Karen.

„Ano, paní. Taky si to myslím.“

„Musel mít v úmyslu zabít lidi.“

„Přesně tak.“

Emilio a Anna se zastavili.

Hasič chvíli pozoroval plameny. „Neztrácejte čas,“ řekl. „Jděte od ohně a držte se na distanc.“ Položil jim ruce na ramena. „Jděte!“

Zdalo se, že je oheň obkličuje, a kouř houstl, jako by se plameny chtěly před hasiči předvést.

Naštěstí věděli, jakým směrem se vydat. Emilio se v soustředění vyznal.

Štiplavý dým je řezal do očí, až začali slzet. V krku je pá-lilo, každé zakašláání bylo bolestivé.

Emilio popadl Annu za ruku a s téměř zavřenými očima si mezi zoufalými postavami choulícími se v šeru, hadicemi plazícími se po zemi jako obrovské krajty a blikajícími barevnými majáčky razili cestu pryč. Odevšad se ozýval křik a kle-ní. Dorazilo i policejní auto, zastavilo u chodníku asi o půl bloku dál, siréna utichla. Vzápětí řidič popojel tak, aby stál napříč ulicí a blokoval ji. Dva uniformovaní policisté začali odklánět dopravu, jen co doběhli na křižovatku.

Emilio s Annou přešli na druhou stranu ulice a posadili se na zápraží protější budovy. Anna odněkud vylovila kapes-níček a osušila si oči.

Když se trochu rozkoukali, Emilio se bádavě zahleděl na hotel Off the Road. Mohutný požár zachvátil celou budo-vu. Plameny šlehalý snad z každého okna.

Na boku budovy se v místech, které nebylo vidět z uli-ce, něco hýbalo. Emilio věděl, že tam ústí suterénní okýnko. Bylo malé, ale propouštělo světlo.

Teď jím něco vylézalo ven. Nějaká drobná postava prcha-la před ohněm. Nejprve si Emilio myslel, že se mu to jen zdá. Otřel si oči zmuchlaným kapesníkem. Je to tak! Nějaká žena, soudě podle výšky, utíká z budovy suterénním okýnkem. Nejdřív se objevily ruce, pak pokrčené koleno. Teď už to ne-vypadalo na ženu. Mělo to neženské pohyby.

Byl to malý chlap, na hlavě nakřivo nasazenou basebal-lovou čepici. Jen co vylezl z okýnka, rozhlédl se, všiml si,

že ho Emilio pozoruje, a vydal se k ostatním zevlounům v ulici.

Znovu se ohlédl. Emiliovi připadal ve světle pouličních luceren a všech blikajících majáček jako skřet. Mohlo za to jeho ucho. Trčelo zpod čepice, bylo velké a na konci zašpičatělé. Druhé Emilio neviděl, protože chlapík vzrůstu žokeje se ani jednou vhodně nenatočil. Vzápětí se téměř tanečním krokem vmísil mezi okounějící diváky a během několika vteřin byl ten tam.

„Vidělas to?“ zeptal se Emilio.

Anna zavrtěla hlavou a otřela si oči kapesníkem. „Sotva si dohlédnu na špičky,“ odpověděla. „Co jsem měla vidět?“

„Myslím, že jsem někoho zahlédl, nějakého malého chlapíka, vylézat ze sklepního okýnka.“

„Utíkal před ohněm,“ usoudila Anna. „Stihnul to?“

„Ano. Choval se, jako by měl dost času. Jako by...“

„Co?“

„Jako by věděl, co dělá. Vypadalo to hrozně divně, Anno.“

Přisunula se o kousek blíž, seděli těsně vedle sebe na betonovém schodě. „Tahle noc je celá hrozně divná.“

„Ještě něco mi přijde zvláštní,“ řekl Emilio a díval se na vodu prýstící z hasičských hadic a slévající se mnoha potůčky do kanalizační vpusti. „Zdá se mi, že stříkají jen do spodních pater, ale v horních nehasí.“

„Třeba jim hadice nedostříknou výš.“

„Na každém patře jsou hydranty. Stačilo by tam vytáhnout hadice a připojit je.“

„Zdá se, že oheň vypukl právě tam,“ uvažovala Anna. „Třeba usoudili, že ten dům už nezachrání.“

„Možná,“ připustil Emilio a znovu se zadíval do stružek vody přelévajících se přes obrubník. „Připadá mi, že na tak velký oheň mají strašně málo vody.“

Anna pokrčila rameny. „Voda nebo oheň, stejně bude všechno zničený.“

Emilio ji objal kolem ramen. „Všechno ne.“

9

Sedm lidí přišlo o život. Třináct jich bylo hospitalizováno, většinou kvůli tomu, že se nadýchali zplodin.

Ráno poté, co hotel Off the Road shořel, stáli Quinn s Feddermanem v suterénu zničené budovy. Většina ohořelých zbytků a popela byla promáčená, štiplavý zápach vznášející se z tu a tam ještě doutnajících trosek, dráždil nos a ztěžoval každý nádech. Ve vzduchu přetrvával puch, který Quinn znal z podobných událostí, jež měly fatální následky. Nějakou dobu nebude moct pozřít steak.

Vyšetřovatel z oddělení zhářství stál poblíž zříceného schodiště u začernalého kotle, který byl epicentrem vzniku požáru. Jmenoval se Hertz, stejně jako majitel známé půjčovny aut, ale s rodinou spřízněný nebyl, protože proč by jinak dělal tuhle práci? Měl na sobě tmavě modrou uniformu a vysoké zelené holínky dosahující téměř až ke kolenům. V ruce držel desky s klipsnou a mohutným štůčkem papírů, do nichž si tu a tam něco poznamenával obyčejnou tužkou. Všichni tři měli na hlavě žlutou helmu. Hertz ji měl navíc

opatřenou profesionálně nastříkaným jménem, což vyvolávalo dojem, že mu helma poskytuje ještě o něco větší ochranu než Feddermanovi nebo Quinnovi.

„Nebudeme se tady zdržovat déle, než je nutné,“ řekl.

Fedderman se nervózně rozhlédl. „Hrozí, že se to zřítí?“ zeptal se a ze všech sil se snažil zůstat klidný.

Hertz se zasmál, ale znělo to jako pohrdlivé odfrknutí, což Quinna poněkud popudilo.

„Kdybych si myslel, že je to nebezpečné, nebyl bych tu především já sám.“

Fedderman se na něj podíval. „Právě jste ale říkal...“

„Vyznáváme preventivní bezpečnost,“ ujistil ho Hertz.

Quinn nevěděl přesně, co si pod tím má představit, ale nechal to plavat. „Jste si naprosto jistý, že oheň byl založen úmyslně?“ zeptal se. Už předem však věděl, jaké odpovědi se dočká.

Hertz přikývl i se žlutou helmou na hlavě. „Koukněte se na tohle.“ Popošel o několik kroků doprava a ukázal na zčernalou a napůl roztavenou hromádku. „Vidíte to?“ ukazoval teď na zuhelnatělý kovový proužek a na jakousi tenkou černou šipku. „To je špička minutové ručičky, všechno, co zbylo z budíku. Když se rozezvonil, natahovací klíček se začal otáčet a napjal nějakou strunu, která spojila dva dráty, což způsobilo výbuch.“ Máchl rukou. „Podívejte se. Vidíte, jak se oheň šířil všemi směry od ohniska? I na podlaze je to vidět. Musel tu být nějaký urychlovač, který když zahořel, okamžitě rozdmýchal plameny. Lidi si ani neumějí představit, jak rychle to jde.“

Quinn mu musel dát za pravdu. Viděl už pár požárů, které založili šikovní žháři.

„Tenhle člověk věděl, jak na to, že?“ zeptal se.

„Soudě podle výsledku, stačilo to.“

„Myslíte, že byl profík?“

„To si nemyslím. Časový spínač byl smontovaný podomácku, ačkoliv dokázal účinně zažehnout jiskru. Přesto to nevypadá na práci zkušeného žháře. Tohohle bych popsal jako talentovaného fušera.“ Hertz našpulil rty a zahleděl se stranou. Zjevně přemýšlel. „Ledaže...“

„Co?“ naléhal Fedderman.

„Ledaže by to byl profík, který si hraje na amatéra,“ odtušil Quinn.

Hertz se na něj nevraživě podíval, zjevně popuzen, že mu Quinn ukradl myšlenku o chvílku dřív, než ji stačil vyslovit.

„Přesně tak,“ řekl už s úsměvem. „Velmi dobře, kapitáne.“ Jako by Quinn byl nějaký dychtivý záček. „A ještě tady máme tu sabotáž na požárních hadicích.“

„O tom nic nevíme.“

„Když hoří výš, než kam dosáhnou naše žebříky a hadice, používají se hydranty instalované na každé podestě. Vedle nich jsou v prosklených vitrínách stočené požární hadice. Obvykle však nejsou tak dlouhé, aby dosáhly až do těch nejzazších míst v chodbách, takže hasiči k nim přinášejí nastavovací kusy. Asi dva a půl metru od příruby hadic někdo nasadil ocelové svorky, které nebyly vidět, když byly hadice smotané. V okamžiku, kdy do nich začala proudit voda, svorky ji nepustily dál a tlak hadice roztrhal. Připravilo nás to o vzácný čas, než jsme hadice vyměnili, zvlášť když mosazné části byly poškozené. Amatérská práce, ale účinná.“

Quinn už teď chápal, proč plameny zničily především horní poschodí. Hasiči měli prostě a jednoduše nedostatek vody.

Hertz se znovu nehezky usmál. „Je to mazaný žhář, tenhle náš pyroman.“

„A mazaný vrah,“ dodal Quinn.

„To taky,“ pohrdlivě odfrkl Hertz.

Nad hlavou se jim s hlasitým zaskřípěním něco posunulo.

„Pojďme odsud,“ řekl Fedderman. „Dřív, než to na nás spadne.“

Nikdo neprotestoval.

Když se trojice mužů ocitla venku na protějším chodníku, sňala si helmy a prohrábla potem spleené vlasy.

„To se musíte po každé inspekční cestě osprchovat?“ zeptal se Quinn.

Hertz se zasmál a vydal zvláštní chrochtavý zvuk. „To by bylo fajn. Hlavně moje žena by byla ráda.“ Jeho pohled putoval od Feddermana ke Quinnovi. „Tak co pro vás můžu ještě udělat, hoši?“

„Půjďme si promluvit se správcem,“ řekl Quinn. „Budeme vás informovat.“

„Nápodobně,“ poznamenal Hertz. „Správci vědí o svých budovách všechno. Zjistěte, jestli nepostrádá budík.“

Znovu se usmál, svou práci evidentně žil. To se na něm Quinnovi líbilo.

„Neberte na lehkou váhu ani to, co vám poví jeho žena,“ řekl Hertz. „Je krásná a chytrá.“

Detektivové se od Hertze ještě dozvěděli, že se Emilio s manželkou Annou uchýlili do bytu, který jim dočasně přenechal majitel budovy Off the Road.

Byli doma a vypadali nervózně. Přesto detektivy pozvali dál.

„Další otázky,“ povzdychl si správce, muž menšího vzrůstu s knírkem. Nevypadal však popuzeně, spíš jen unaveně. „Už jsem policii všechno vyprávěl. Několikrát.“

„Jsme holt puntičkáři,“ odvětil Fedderman.

Anna, pohledná Hispánka, jejíž tvář by se dala tesat, se s jistým úsilím přiměla k úsměvu a vyzvala je, aby se posadili. Quinn s Feddermanem si vybrali nepohodlné moderní dřevěné židle,

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!